

Arrest

nr. 169 474 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. GIOE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 6 september 2013, 1 oktober 2013, 13 december 2013, 4 april 2014, en 3 juli 2014 vult zij deze aanvraag aan.

1.2. Op 27 oktober 2014 beslist de gemachtigde de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.06.2013 (en de aanvullingen van 6.09.2013, 1.10.2013, 13.12.2013, 4.04.2014 en 3.07.2014) werd ingediend door :

B., A. (N° R.N. 089022159081)

geboren te Conakry op 21.02.1989

+ 4 minderjarige kinderen D., B.

geboren op 00.00.2006

D., A.

geboren op 30.11.2006

D., I.

geboren op 10.09.2009

en D., I.

geboren 25.02.2011

Adres: (...)

Nationaliteit: Guinee

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het volgen van een alfabetiseringscursus en een vorming 'huishoudhulp' en haar werkbereidheid) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 13.08.2012 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 1 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat haar drie jongste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van deze kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Haar oudste kindje Bella volgt echter wel gespecialiseerd onderwijs in België sinds april 2013 en wordt meerdere keren per week opgevolgd door een logopedist. Zowel bij de aanvraag 9bis als bij de aanvullingen daarop worden attesten voorgelegd van de logopedist en van de directie van de gespecialiseerde school. Het kindje zou vooruitgang maken en gebaat zijn met dit soort onderwijs.

Het feit dat dit kindje gespecialiseerd onderwijs volgt en nodig heeft, verhindert betrokkene echter niet om de aanvraag via de geëigende weg in te dienen. Dit feit kan niet als vrijgeleide beschouwd worden dat zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Dat een terugkeer een onderbreking van de scholing met zich meebrengt, geldt ook voor anderen die de aanvraag via reguliere weg moeten indienen en kan dus niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Bovendien wist betrokkene dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf. Na het afsluiten van de asielprocedure diende betrokkene vrijwillig het land te verlaten. Het feit dat ze dit niet gedaan heeft en de scholing van haar kinderen heeft laten verder doorlopen, is haar persoonlijke keuze geweest en dit kan aldus niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat er geen gespecialiseerd onderwijs voor haar kind te vinden zou zijn in Guinee. Daarvoor verwijst ze enkel naar een internetlink van Unicef, een attest geschreven door een directeur en een krantenartikel. Wat betreft de verwijzing naar de internetlink van Unicef betreffende personen met een handicap in Afrika; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze aangehaalde internetlink gaat over een algemene toestand in Afrika en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert.

Betrokkene legt ook – om te bewijzen dat er geen zo'n scholing beschikbaar is in Guinée - een attest voor, geschreven door een directeur van een school voor doofstommen, alsook een krantenartikel

waaruit blijkt dat ook voor doofstommen de socio-professionele inmenging in het maatschappelijke leven nog een uitdaging vormt en nog niet op punt staat.

Het attest geschreven door de directeur Mamadou Aliou Barry kan niet weerhouden worden als bewijs dat er geen gespecialiseerde scholing voor het kindje Bella te vinden is in Guinee. Het attest heeft een gesolliciteerd karakter en de man is directeur van een school voor doofstommen te Conakry – een soort onderwijs dat niet voor het kind van toepassing is. Hij kan aldus geen uitspraken doen over het voorhanden zijn van een gespecialiseerde school voor het kindje Bella, te vinden in het ganse land Guinée. Het krantenartikel heeft ook betrekking op doofstommen en is dus ook niet rechtstreeks van toepassing op de handicap van het kind Bella. Betrokkene legt aldus geen specifieke bewijzen voor dat dit type onderwijs niet te vinden is in Guinee.

Wat betreft de verwijzing naar een schending van artikel 23 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 2 van het facultatief protocol indien betrokkene dient terug te keren naar haar land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat betrokkene eventueel slechts tijdelijk dient terug te keren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Het recht van gehandicapte kinderen op bijzondere zorg, training en het recht op onderwijs wordt haar kind niet ontnomen bij een tijdelijke terugkeer. Bovendien toont ze niet duidelijk aan dat er geen zo'n scholing aanwezig is in het land van herkomst. Bovendien is betrokkene hier nog niet zo heel lang in België waardoor het voor haar niet bijzonder moeilijk is terug te keren naar het land van herkomst.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontnomen. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Ook de verwijzing naar artikel 8 EVRM is hier niet van toepassing. Betrokkene dient samen met haar kinderen het land te verlaten. Van een schending van het artikel 8 EVRM is geen sprake. De gezinseenheid blijft behouden.

Tot slot, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft; betrokkene haalt aan dat de behandeling door de leerkrachten en de scholing van Bella in het verleden in Guinee gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling en dat haar kind niet terecht kan in een aangepaste onderwijsstructuur in Guinee. Betrokkene toont niet voldoende aan dat er geen adequaat onderwijs voorhanden is in Guinee. Ook toont ze niet aan dat het kindje in een school in Guinee onmenselijk werd en zal behandeld worden (geen persoonlijke bewijzen). Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Bovendien betreft het slechts een tijdelijke terugkeer. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 21.06.2013 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 13.08.2012 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in wat als een enig middel kan aangemerkt worden als volgt:

"(...) L'annulation de la décision litigieuse est sollicitée sur pied des moyens suivants:

- la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 qui exigent que la décision soit motivée en fait et en droit, de manière précise, adéquate et pertinente, en prenant en considération tous les éléments pertinents pour prendre la décision, et qu'elle permette à l'intéressée de comprendre les raisons qui ont fondé cette décision.
- l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales;
- l'article 1 du 12ème protocole additionnel à la CEDH et les articles 10 et 11 de la Constitution;

- les articles 23 et 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant et l'article 2 du protocole additionnel à cette convention;

1er grief : motivation - contradiction avec les décisions administratives accordant la prorogation de l'ordre de quitter le territoire de la requérante et de ses enfants

Les prorogations de l'ordre de quitter le territoire ont été accordées à la requérante, admettant par là-même qu'il n'était pas indiqué qu'elle rentre en Guinée, compte tenu de sa vulnérabilité particulière, étant mère célibataire de cinq enfants dont un handicapé, et la situation humanitaire découlant de l'épidémie d'Ebola.

La partie adverse ne cesse pourtant de prétendre, dans sa décision du 27 octobre 2014, notifiée le 22 janvier 2015, qu'aucune contre-indication ne s'oppose à un retour de la requérante en Guinée et qu'elle aurait dû y aller de manière volontaire.

Les décisions de la partie adverse sont contradictoires et ne permettent plus à la partie requérante de comprendre si l'épidémie d'Ebola, couplée à sa vulnérabilité extrême, l'empêchent ou non de rentrer en Guinée au regard de l'appréciation de la partie adverse, et constituent ou non, dès lors, une circonstance exceptionnelle l'empêchant de rentrer dans son pays d'origine.

2ème grief : motivation incohérente et discrimination

La partie adverse estime qu'une interruption de la scolarité durant le traitement de la demande depuis le pays d'origine ne constitue pas une circonstance exceptionnelle, puisque telle serait la situation des autres familles introduisant une demande depuis leur pays d'origine et que la requérante, en ayant inscrit ses enfants à l'école sans droit de séjour consolidé, savait néanmoins que cette scolarité était précaire, de sorte qu'il peut y être porté atteinte plus allègrement par la partie adverse.

La motivation est incohérente car elle fonde sa motivation sur un raisonnement discriminatoire. Les familles qui introduisent une demande de séjour/visa pour la Belgique depuis leur pays d'origine peuvent, durant le traitement de la demande, poursuivre leur scolarité. En l'espèce, au contraire, la requérante et ses enfants, s'ils devaient retourner en Guinée le temps de l'introduction de leur demande de séjour, devraient interrompre une première fois leur scolarité, et soit n'en avoir plus aucune en cas de retour en Guinée, soit voir la scolarité qui aura pu être trouvée en Guinée interrompue une deuxième fois.

Dès lors, la comparaison de la situation de la requérante avec celle des familles qui introduisent une demande de séjour directement depuis leur pays d'origine n'entraîne pas pour la partie adverse de pouvoir réserver à la requérante un traitement identique à des situations différentes.

En effet, ce faisant, la partie adverse semble motiver de manière incohérente sa décision en adoptant un raisonnement discriminatoire, au sens des articles 10 et 11 de la Constitution et de l'article 1 du 12ème protocole additionnel à la CEDH.

3ème grief : erreur manifeste d'appréciation : la poursuite de la scolarité de Bella

La partie adverse estime qu'aucun des éléments invoqué par la requérante ne permet de croire que Bella ne pourrait suivre un enseignement spécialisé en cas de retour en Guinée.

Ce faisant, elle semble admettre que si Bella ne pouvait suivre d'enseignement spécialisé en Guinée, la requérante aurait bien des circonstances exceptionnelles qui l'empêcheraient d'introduire sa demande depuis le pays d'origine, car un retour, même temporaire, emporterait une violation des articles 23 et 28 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant.

Or, la partie adverse prétend que l'attestation de Monsieur Mamadou Aliou BARRY ne peut être prise en considération puisqu'elle a un caractère sollicité, d'une part, et, d'autre part, qu'elle ne provient que d'une école de sourds-muets et non d'un enseignement spécialisé.

De plus, la partie adverse estime que les autres éléments de la demande (l'article de presse et le rapport de l'UNICEF) ne concernent pas la situation particulière de la requérante.

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et motive sa décision de manière incohérente, puisqu'elle reproche à la fois à la partie requérante de produire des documents trop généraux et à la fois que les documents personnalisés qu'elle produit sont sollicités.

Sur cette base, la partie adverse pourrait alors rejeter tout document, qu'il soit général ou relatif à la situation personnelle de la requérante, étayant son propos. Ce faisant, la partie adverse refuse, en réalité, de prendre en considération tous les éléments pertinents de la demande, sans se justifier.

Par ailleurs, il est logique que si aucun établissement d'enseignement spécialisé n'existe en Guinée, la requérante ne puisse obtenir une attestation d'un établissement d'enseignement spécialisé établissant qu'il n'en existe pas.

La motivation de la partie adverse selon laquelle la qualité de Directeur d'un établissement pour sourds muets n'est pas pertinente pour établir qu'il n'existe pas d'établissement spécialisé apte à assister Bella est manifestement erronée.

4ème grief : article 3 de la CEDH : traitements inhumains et dégradants

La partie adverse manque à son devoir de prudence, compte tenu qu'il n'existe pas d'établissements spécialisés et que les personnes présentant des handicaps, notamment relatifs aux facultés de

communiquer (par exemple les sourds muets) ont d'énormes difficultés à s'intégrer socio-professionnellement dans la société et que, de plus, il n'existe pas d'établissements spécialisés pour assister Bella.

La partie adverse se contente de relever que rien ne prouve que Bella a déjà subi des traitements inhumains et dégradants et des mauvais traitements en assistant à un enseignement non spécialisé.

L'absence de preuve de mauvais traitements antérieurs ne dispense cependant pas la partie adverse de motiver adéquatement sa décision quant à un risque de mauvais traitements ultérieurs qui pourraient subvenir du fait de l'absence d'établissement spécialisé pour Bella en Guinée.

En motivant inadéquatement sa décision quant à un risque réel de subir des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH, la partie adverse viole cette disposition;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Verzoekende partij meent vooreerst dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is aan de eerdere beslissingen tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij besliste de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te verlengen van 19 december 2014 tot 18 januari 2015 en van 19 januari 2015 tot 18 februari 2015 en van 19 februari 2015 tot 18 maart 2015 omwille van humanitaire redenen. Hieruit kan – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt – evenwel niet opgemaakt worden dat de verwerende partij van mening is dat er buitengewone omstandigheden zijn die verzoekende partij verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, dit temeer nu in de aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ook andere argumenten werden aangehaald dan degene aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten laat de verzoekende partij enkel toe een ruimere termijn in acht te nemen om het grondgebied te verlaten.

2.7. Verzoekende partij is het niet eens met de stelling dat een onderbreking van het schooljaar tijdens de behandeling van de aanvraag in het herkomstland geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij meent dat deze motivering terzake incoherent is want gebaseerd op een discriminatoire redenering aangezien de kinderen van families die een aanvraag tot het bekomen van een visum of verblijf in het herkomstland indienen hun schoolopleiding aldaar kunnen verderzetten tijdens de behandeling van de aanvraag. Dit terwijl de kinderen van de verzoekende partij tijdens de indiening van de aanvraag hun schoolgaan moeten onderbreken.

De Raad wijst er evenwel op dat de motivering van de bestreden beslissing niet beperkt is tot de stelling dat *“Dat een terugkeer een onderbreking van de scholing met zich meebrengt, geldt ook voor anderen die de aanvraag via reguliere weg moeten indienen en kan dus niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.*

Bovendien wist betrokkene dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf. Na het afsluiten van de asielprocedure diende betrokkene vrijwillig het land te verlaten. Het feit dat ze dit niet gedaan heeft en de scholing van haar kinderen heeft laten verder doorlopen, is haar persoonlijke keuze geweest en dit kan aldus niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.” maar motiveert tevens dat de scholing in het land van herkomst kan geschieden. Nu - zoals uit de bespreking lager zal blijken - niet blijkt dat er geen scholing kan verkregen worden in het land van herkomst, toont de verzoekende partij ook niet aan dat een terugkeer een onderbreking van het schooljaar zou inhouden. Uit niets blijkt immers dat zij niet vanuit België al de nodige stappen kan zetten om ervoor te zorgen dat

de kinderen onmiddellijk bij aankomst in het herkomstland hun studies kunnen verderzetten, en omgekeerd indien de aanvraag wordt goedgekeurd, dat zij vanuit het herkomstland de nodige stappen onderneemt om haar kinderen opnieuw onderwijs te laten volgen in België. De Raad stelt vast dat verwerende partij in de thans voorliggende situatie duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. Zij wees in dit verband op het gegeven dat de kinderen hun scholing kunnen verderzetten in het land van herkomst en benadrukte in dit verband verder dat de scholing steeds heeft plaatsgevonden in precair verblijf en verzoekende partij na de afwijzing van haar asielprocedure nagelaten heeft het land vrijwillig te verlaten. Zij toont - zoals lager uiteengezet - niet aan dat de scholing niet kan worden verdergezet in het herkomstland en weerlegt de vaststelling van verwerende partij niet dat de omstandigheid waar zij zich nu op beroept het gevolg is van haar eigen keuze en geen buitengewone omstandigheid. De Raad wijst er ook op dat verwerende partij, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van artikel 1 van het 12^e aanvullende protocol bij het EVRM aannemelijk.

2.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 21 juni 2013 en de aanvullingen daarbij blijkt voorts dat de verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat haar zoon gespecialiseerd onderwijs nodig heeft en ook volgt in België. Zij stelde tevens dat dergelijk onderwijs niet verkregen kan worden in het herkomstland.

2.9. Het feit dat de zoon van verzoekende partij specifiek gespecialiseerd onderwijs nodig heeft wordt niet betwist door de verwerende partij. De verwerende partij stelde echter wel als volgt: *“Betrokkene haalt aan dat er geen gespecialiseerd onderwijs voor haar kind te vinden zou zijn in Guinee. Daarvoor verwijst ze enkel naar een internetlink van Unicef, een attest geschreven door een directeur en een krantenartikel. Wat betreft de verwijzing naar de internetlink van Unicef betreffende personen met een handicap in Afrika; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze aangehaalde internetlink gaat over een algemene toestand in Afrika en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert. Betrokkene legt ook – om te bewijzen dat er geen zo’n scholing beschikbaar is in Guinée - een attest voor, geschreven door een directeur van een school voor doofstommen, alsook een krantenartikel waaruit blijkt dat ook voor doofstommen de socio-professionele inmenging in het maatschappelijke leven nog een uitdaging vormt en nog niet op punt staat. Het attest geschreven door de directeur Mamadou Aliou Barry kan niet weerhouden worden als bewijs dat er geen gespecialiseerde scholing voor het kindje Bella te vinden is in Guinee. Het attest heeft een gesolliciteerd karakter en de man is directeur van een school voor doofstommen te Conakry – een soort onderwijs dat niet voor het kind van toepassing is. Hij kan aldus geen uitspraken doen over het voorhanden zijn van een gespecialiseerde school voor het kindje Bella, te vinden in het ganse land Guinée. Het krantenartikel heeft ook betrekking op doofstommen en is dus ook niet rechtstreeks van toepassing op de handicap van het kind Bella. Betrokkene legt aldus geen specifieke bewijzen voor dat dit type onderwijs niet te vinden is in Guinee.”*

2.10. Verzoekende partij blijft hameren op het feit dat er geen gespecialiseerd onderwijs mogelijk zou zijn in het land van herkomst. Zij meent dat de motivering incoherent is omdat ze de verzoekende partij enerzijds verwijst te algemene documenten voor te leggen en anderzijds dat de gepersonaliseerde documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Op die manier kan elk document verworpen worden. Zij meent dat het logisch is dat wanneer er geen gespecialiseerd onderwijs voor haar kind in het herkomstland bestaat het ook onmogelijk is om een document te verkrijgen van een dergelijke instelling nu die niet bestaat.

2.11. Uit nazicht van de stukken die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd om aan te tonen dat haar kind dat gespecialiseerd onderwijs nodig heeft, dit niet kan verkrijgen in het herkomstland, blijkt dat verzoekende partij in de eerste plaats een citaat heeft opgenomen in haar aanvraag afkomstig van unicef. Dit citaat handelt echter in het algemeen over de situatie in Afrika van gehandicapte kinderen en doet geen uitspraak over het al dan niet voorhanden zijn van gespecialiseerd onderwijs in Guinee waar haar kind behoefte aan heeft. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat wat betreft dit citaat de verwerende partij motiveert: *“dit kan niet aanzien worden als een*

buitengewone omstandigheid daar deze aangehaalde internetlink gaat over een algemene toestand in Afrika en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert.”

Voorts heeft verzoekende partij een attest neergelegd van een directeur van een school voor doofstommen in Guinee die stelt dat er geen gespecialiseerd onderwijs te vinden is in Guinee voor de problematiek waarmee het kind van de verzoekende partij geconfronteerd is. Tevens heeft zij een krantenartikel van september 2012 voorgelegd waaruit blijkt dat de integratie van doofstommen in de Guineese maatschappij een uitdaging is maar dat tegelijkertijd de overheid wel stappen onderneemt om hun situatie te verbeteren. Nu hogergenoemd attest inderdaad afkomstig is van één persoon die bovendien ingeschakeld is in onderwijs hetgeen niet van toepassing is op het kind van de verzoekende partij is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat deze persoon geen uitspraken kan doen over het voorhanden zijn van gespecialiseerd onderwijs in het ganse land Guinee voor het kind van de verzoekende partij, en dit los nog van de motivering dat het om een gesolliciteerd stuk gaat. Ook het krantenartikel heeft betrekking op doofstommen en is dus niet van toepassing op het kind van de verzoekende partij. Dergelijke motivering over de voorgelegde stukken kan bezwaarlijk als incoherent beschouwd worden. Geen enkele van de voorgelegde stukken kan aanzien worden als een bewijs dat er wat betreft het kind van de verzoekende partij geen aangepast onderwijs is in Guinee nu enerzijds het citaat van unicef hier niet specifiek over handelt en slechts spreekt over een algemene situatie in Afrika en anderzijds het attest en krantenartikel afkomstig zijn van iemand die tewerkgesteld is in het onderwijs voor of handelen over doofstommen, hetgeen evenmin van toepassing is op het kind van de verzoekende partij en redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de getuigenis van één enkele persoon bezwaarlijk kan gezien worden als bewijs dat er in het ganse land Guinee geen aangepast onderwijs zou zijn voor de specifieke problematiek van het kind van verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij zich nog de vraag stelt hoe zij het bewijs zou moeten leveren van iets dat niet bestaat, wijst de Raad erop dat niet kan ingezien worden waarom de verzoekende partij zich niet zou kunnen richten tot de nationale autoriteiten van haar herkomstland met de vraag of haar kind aangepast onderwijs kan volgen in het herkomstland. Immers mag er van uitgegaan worden dat de nationale autoriteiten van het herkomstland zicht hebben op het onderwijsaanbod in het gehele land. Verzoekende partij toont niet aan dat zij stappen in die zin ondernomen zou hebben om dergelijke vraag te richten aan haar nationale autoriteiten. Nogmaals benadrukt de Raad dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient toekomt overtuigende stukken neer te leggen van hetgeen hij aanvoert. In casu blijkt niet dat verzoekende partij dit gedaan heeft zodat de verwerende partij niet in kennelijke onredelijkheid beslist heeft dat er in casu geen buitengewone omstandigheden blijken die verzoekende partij verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar haar aanvraag in te dienen.

2.12. Verzoekende partij voert tenslotte de schending van artikel 3 EVRM aan waarbij zij weerom verwijst naar de situatie van haar kind en het gebrek aan aangepast onderwijs.

2.13. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Tot slot, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft; betrokkene haalt aan dat de behandeling door de leerkrachten en de scholing van Bella in het verleden in Guinee gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling en dat haar kind niet terecht kan in een aangepaste onderwijsstructuur in Guinee. Betrokkene toont niet voldoende aan dat er geen adequaat onderwijs voorhanden is in Guinee. Ook toont ze niet aan dat het kindje in een school in Guinee onmenselijk werd en zal behandeld worden (geen persoonlijke bewijzen). Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Bovendien betreft het slechts een tijdelijke terugkeer. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat haar kind niet kan genieten van aangepast onderwijs in het land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt voorts uit het krantenartikel – dat trouwens niet van toepassing is op het kind van de verzoekende partij nu dit niet doofstom is – dat de overheid initiatief onderneemt om de situatie van doofstommen te verbeteren – zodat hieruit niet kan afgeleid worden dat kinderen met een handicap,

zoals het kind van de verzoekende partij, in Guinee aan een behandeling onderworpen worden dewelke strijdig is met artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij toont de kennelijke onredelijkheid van de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 3 EVRM niet aan.

Een schending van artikel 3 EVRM kan niet aangenomen worden.

2.14. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van de artikelen 23 en 28 van het IVRK en van artikel 2 van het aanvullend protocol bij het IVRK aannemelijk, daargelaten de vraag of deze artikelen rechtstreekse werking hebben.

2.15. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een stuk neer waaruit blijkt dat haar aanvraag voor materiële hulp omwille van medische redenen werd aanvaard. Nog daargelaten de vraag naar de relevantie van voormeld stuk met betrekking tot de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing zodat de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hier geen rekening mee kan houden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER